

Исус - неговата природа, живот и победа

Кога му се молел на Бога за своите следбеници, Исус рекол: „А ова е вечен живот: да Те познаат Тебе, Единствениот вистински Бог, и Исуса Христа, Кого си Го испратил.“ (Јован 17:3). Познавањето на Бог и Исус, Неговиот Син, е прашање од големо значење: се однесува на вечниот живот.

Подоцна, кога апостол Петар зборувал за Исус, рекол: „Нема спасение ниту во еден друг, ниту има друго име под небото, дадено на луѓето, преку кое мора да се спасиме.“ (Дела 4:12).

Библијата е единствениот сигурен извор на информации за Исус Христос, и ние треба да ги отвориме нејзините страници за да дознаеме за него. Една од тешкотиите со кои се соочуваме кога ѝ пристапуваме кон оваа тема е тоа што многу искрени луѓе имаат многу различни ставови - оттука и важноста да се упатиме кон Библијата. Некои од нив го прифаќаат Христос како историска личност и го сметаат за природен син на Јосиф и Марија. Во другата крајност, пак, се оние кои веруваат во широко распространетата доктрина за Тројството кое го смета Исус како „Син Божји“ кој слезе од небото за да се роди како бебе на земјата и, откако беше убиен на крстот и повторно воскресна, повторно се врати на небото во славата каде што беше и претходно. Значи, што треба да „знаеме“ за „Исус Христос“?

Се исполнија пророштвата од Стариот Завет

Ниту еден од ставовите споменати погоре не е поддржан на страниците на Светото писмо. Христовото доаѓање било претскажано долго однапред - во најпочетните поглавја од Библијата. Во Битие, поглавје 3, откриваме дека казната во вид на смрт е донесена како резултат на човечки грев. Сепак, дури и во тој мрачен момент во човечката историја, Бог ветил дека ќе испрати Спасител кој ќе ја победи моќта на гревот (Битие 3:15). Тој Спасител е Исус – кој, неколку илјади години подоцна, конечно дошол.

Голем број на други пророштва во Стариот завет го претскажале неговото доаѓање. На пример, кога Бог му дал ветувања на кралот Давид, Тој зборувал за Спасителот што доаѓа, кој ќе биде и син (потомок) на Давид и исто така Божји Син (2 Самуил 7:12,14). Подоцна, на пророкот Исаија му било кажано дека „девица ќе зачне и ќе роди син, и ќе му даде име Емануел“ (Исаија 7:14). Емануел е назив што значи „Бог со нас“ и инспирираниот писател на Евангелието, Матеј, вели дека ова пророштво се исполнило со девственото раѓање на Исус (Матеј 1:23). Новиот завет ни го дава името на девицата: Марија. Таа била свршена за да се омажи за Јосиф, кој, додека размислуваше што да прави со бременоста на неговата вереница, добил ангелско уверување:

Но штом го намисли тоа, ете, Господов ангел му се јави на сон и му рече: „Јосифе, сине Давидов, не бој се да ја земеш Марија, својата жена, зашто зачнатото во неа е од Светиот Дух. Таа ќе роди Син и ти ќе Му го дадеш името Исус, зашто Тој ќе го спаси својот народ од нивните грехови.“ (Матеј 1:20, 21).

Во Лука поглавје 1 читаме за посетата на ангелот Гаврил на Марија, објавувајќи ѝ дека таа ќе го роди Спасителот:

„Ќе зачнеш и ќе родиш Син, и ќе Му го дадеш името Исус. Тој ќе биде голем и ќе се нарече Син на Сèвишниот. И Господ Бог ќе Му го даде престолот на Неговиот татко Давид... „Светиот Дух ќе дојде на тебе и силата на Сèвишниот ќе те осени; затоа Светото кое ќе биде родено од тебе - ќе се нарече Божји Син.“ (Лука 1:30-35).

Ова ни помага да разбереме што значи „Бог со нас“. Како што Бог ветил уште многу одамна, Исус бил и Син Божји бидејќи Бог буквално бил негов Татко и исто ака бил потомок на Давид во неговата природна лоза преку девицата Марија. Подоцна, кога Исус бил крстен, Таткото на небесата го изразил своето одобрување велејќи: „Овој е Мојот возљубен Син, во Кого Ми е милината!“ (Матеј 3:17).

„Јас и мојот Татко сме едно“

За време на неговата служба, Исус бил во единствена позиција да им го открие својот Татко на мажите и жените. Како што пишува Јован: „Бога никој никогаш не Го видел; Единородниот СинБог... Тој Го објави.“ (Јован 1:18). Исус бил пројавување на својот Татко – односно во својот живот, со неговиот карактер и со своето учење, тој совршено им го открил на мажите и на жените карактерот и волјата Божја. Така, сосем вистинито, Исус јасно рекол: „Синот не може ништо да прави Сам од Себе, ако не види што

прави Таткото. “ (Јован 5:19) и „Таткото е поголем од мене“ (Јован 14:28). Кога исто така рекол: „Кој Ме видел Мене, Го видел и Таткото“ (Јован 14:9), и „Јас и Татко ми едно сме“ (Јован 10:30), тој не барал еднаквост со Бога. Напротив, тој го изразуваал совршеното единство на умот и целта што се развило, и кое сè уште постои, меѓу Таткото и Синот.

Не само што Исус ги поучувал луѓето „како Оној, Кој има власт“ (Матеј 7:29), туку и неговите зборови биле поддржани од Божјата сила, овозможувајќи му да прави „сили, чуда и знаци“ (Дела 2:22) за време на неговата Служба – јасен доказ дека неговите зборови се вистинити и дека Бог бил со Неговиот Син.

Пишувајќи му на својот млад пријател Тимотеј, апостол Павле рекол: „Зашто Бог е Еден, и Еден е Посредникот меѓу Бога и луѓето: Човекот Христос Исус“ (1 Тимотеј 2:5). Овие зборови се напишани по долго време откако Исус се вознесол на небото, така што е јасно дека Исус не продолжил да биде божество! Тој бил човек кој бил прославен и кому му бил даден вечен живот. Кога Павле им напишал на верниците во Коринт, осврнувајќи се на времето кога Божјето царство е целосно воспоставено, тој истакнал дека „Кога ќе Му биде потчинето сè, тогаш и Самиот Син ќе Му се потчини на Оној, Кој Нему Му потчинил сè, за да биде Бог сè во сè.“ – конечен доказ дека Исус не е „дел од Божеството“, туку Божји син кој се родил, умрел и потоа бил воскреснат во вечен живот од својот Татко (1 Коринќаните 15:28).

Исти како нас – од месо и крв

Меѓутоа, иако Исус бил Син Божји, тој исто така бил и човек – од месо и крв како што сме и ние. Тој во Светото писмо е наречен „Син човечки“: тој имал мајка, Марија. Преку неа тој е потомок на големиот крал Давид на чиј престол треба да седне. Ова ќе биде тогаш кога тој ќе се врати на земјата за да го воспостави царството на својот Татко.

Фактот дека Исус имал иста природа како нас е нагласен во Светото писмо. Апостол Павле ни кажува дека, кога дошло времето, Божјиот Син „е роден од жена“ (Галатите 4:4). Ние, исто така, читаме (за оние што Христос дошол да ги спаси) „Бидејќи пак децата имаат учество во месото и крвта, така и Тој зеде учество во тоа...“ (Евреите 2:14). Во овој стих има многу зборови за да се нагласи поентата дека Христос ја споделувал нашата природа. Неколку стихови подоцна го наоѓаме и следново објаснување: „Затоа требаше во сè да стане како Своите браќа, за да биде милостив и верен Првосвештеник пред Бога, за да изврши помирување за гревовите на луѓето. Бидејќи, затоа што и Самиот трпеше кога беше искушуван, може да им помогне на оние кои се искушувани.“ (Евреите 2:17,18).

Оваа тема е проширена во поглавје 4: „И така, бидејќи имаме Голем Првосвештеник, Кој поминал низ небесата - Исуса, Божјиот Син, да се држиме цврсто за исповедувањето! Зашто, немаме првосвештеник кој не може да сочувствува со нашите слабости, туку Кој бил искушуван во сè како нас, освен гревот.“ (Евреите 4:14,15). Сите ние треба да се соочиме со искушението во нашите животи; честопати сме во искушение да правиме работи што се погрешни во Божјите очи. Исус исто така е создаден како нас; знаел како е да се биде искушуван. Но, иако ние толку често се предаваме на искушението, тој никогаш не го сторил тоа! Како што вели тој стих на Евреите, тој бил „без грев“.

Еден во Христа

Така, Исус го победил искушението. По своја слободна волја, тој избрал да му биде послушен на својот Татко во сè. Бидејќи бил безгрешен од една страна, а од друга страна бил со нашата природа (тело и крв – тој бил вистински претставник на човештвото), тој можел да се принесе како жртва за грев. Стана послушен до смртта на крстот (Филипјаните 2:8). Но, бидејќи самиот бил безгрешен и човек со врвна вера во својот Отец, Бог го воскреснал од мртвите, за никогаш повеќе да не умре. И Бог рекол дека можеме да добиеме простување на нашите гревови и можеме да се помириме со Него ако се поврземе со Христа - ако станеме Христови преку водата - со потопување. (види Дела 2:22-38; Галатите 3:27, 28).

Животот на Исус

Дозволете ни да размислиме за тоа на следниов начин... Достигнувањето на Исус е многу поголемо од она на било кој друг човек (и имало некои неверојатни работи кои биле направени низ вековите на човечката историја). Читаме за исклучителни реакции на околностите кои се присутни во животот на многу луѓе - и тоа помага да се нагласи колку големо и важно е она што го направил Исус. Посебно е

важно да се види победата на Исус во контекст на неговата природа – како што видовме, тој немал некоја посебна предност која би му била дадена со тоа што „бил дел од Бога“.

Сега, да се потсетиме на вистинскиот пристап во водењето живот кој е угоден на Бога, особено додека се соочуваме со предизвици. Има моменти кога се чини дека животот ни оди кон добро, кога ни оди убаво и тогаш треба да се потсетиме на нашата потреба од Бог и на нашата потреба од самопожртвуваност за да му служиме на нашиот Бог. Потоа, има моменти кога ни е тешко во животот, кога ни се чини дека многу работи тргнуваат наопаку и дека се мачиме. Потоа, исто така, треба да се потсетиме на нашата потреба од Бог и на нашата потреба од самопожртвуваност за да му служиме на Бог. Се појавува помалку темата, за да нè научи дека, секогаш кога работите се добри или лоши, треба да се сеќаваме и да мислиме прво на Бога; треба секогаш да се молиме и да запомниме дека Исус нè научил дека ќе им се даде помош на оние кои вистински го обожаваат и го следат Бога и Неговиот Син.

3 Примери

Кога размислуваме за луѓето, некои се добри во планирањето големи нешта, сложени работи кои понекогаш вклучуваат многу други луѓе. Нееман, капетанот на војските на сирискиот цар, бил лепрозен. Бил навикнат да прави големи, сложени работи и веројатно да биде пофален за тоа. Така, кога му било кажано дека Бог може да го излечи од лепрата, тој очекувал дека треба да направи некоја голема работа за да го заслужи тоа - но тоа не било она што Бог го сакал, тој ја сакал неговата едноставна доверба и понизност. Не се сите како Нееман; некои луѓе сакаат да прават многу мали нешта за да помогнат, а понекогаш овие работи не се ни забележуваат и тие сакаат тоа да биде на тој начин. Сите ние сме различни како луѓе, но Бог видел во секој од нас некоја добра работа што може да ја искористи за да ја спроведе Својата намера.

Сега замислете дека имате три години да направите некоја голема работа - ќе треба да се подготвите: да тренирате, да се подготвите, а потоа да бидете способни да го направите тоа. Како ви звучи ова? Сега размислете за Исус: целиот негов живот бил подготовка за делото што требал да го направи за Бога, Неговиот Татко и големото нешто што требал да го постигне. Но, за да го продолжи примерот, имало одреден период од околу три години, по неговото крштевање, кога следел структуриран пристап за да заврши што е можно повеќе работа и да се подготви себеси за големата задача.

Бог сака доброволни работници и ние ќе погледнеме два примери на оние кои биле подготвени и спремни да служат:

„Словото ГОСПОДОВО сè уште не му беше откриено (на Самоил). Тогаш ГОСПОД го повика Самоил. И Илиј сфати дека ГОСПОД го повика детето. Затоа Илиј му рече на Самоил: „Оди, легни: и, ако те повика, ти ќе кажеш, Зборувај, ГОСПОДЕ; зашто твојот слуга слуша“ (1 Самуилова 3) Всушност, Самоил рекол „Еве ме“.

Тој не рекол „зошто јас?“, ниту „зошто сега?“ – едноставно бил подготвен да служи.

Во книгата на Рут ја откриваме определбата на вдовицата на мртвиот син на Ноемина „каде што ќе одиш, ќе одам и јас; и каде живееш ти, ќе живеам и јас: твојот народ ќе биде мој народ, а твојот Бог, мојот Бог: каде што ќе умреш, ќе умрам и јас, и таму ќе бидам погребан“. (Рут 1)

Рут научила од Ноемина дека Бог е добар и дека Тој е единствениот Бог и затоа се обврзала да му служи цел живот.

Овие примери се добри илустрации за тоа дека Бог сака доброволни работници и со овие луѓе може да ја спроведе својата намера на земјата. Се работи за служење на Бога во однос на мали нешта во животот, по цел ден секој ден. Ова е односот што Бог сака да го има со Својот народ, каде што тие постојано мислат на Него и сакаат подобро да Му служат. Бог за возврат постојано им го посветува Своето внимание на оние што Го љубат и Му служат, и Тој се грижи за нив во текот на сите денови од нивниот живот.

Подготовката на Исус започнала кога бил доволно возрасен за да ги разбере Божјите зборови. Ги проучувал, ги научил - и ги живеел. Во Лука 2 читаме како Исус бил однесен во храмот кога имал 12 години. „Беше најден во храмот, како седи среди лекарите, и ги слушаше и им поставуваше прашања. И сите што го слушаа беа зачудени од неговото разбирање и одговори.“ Момчето Исус учеше за Бог и за

Неговите патишта уште од времето кога можел да слуша, да зборува, да разбере. Замислете ја неговата радост што е опкружен со луѓе кои би можеле да разговараат со него за овие скапоцени нешта; можел да им поставува прашања и, на нивно големо изненадување, можел да одговори на нивните. Неговата подготовка била од многу рана возраст. Додека седел и разговарал со учените луѓе кои разговарале за духовни работи, тој би ги видел околу него во Храмот менувачите на пари и продавачите на жртвени приноси, кои сите повикувале кон своите производи и ги мамеле луѓето со тоа што ги наплаќале превисоки износи. Не е ни чудо што на крајот, кога се вратил во Храмот дваесет години подоцна како човек, а тие сè уште не ги научиле Божјите патишта, тој ќе ги преврти нивните маси и ќе ги избрка од Божјиот дом.

Победата на Исус

Секој од нас, кога му го предава својот живот на Исус преку покрстување, исто така се обврзува да се бори против гревот во своето тело. Гревот е непослушност кон Бога, постапки на нашата човечка природа. Сите ќе пропаднеме, колку и да се трудиме (и мораме да се трудиме), но Исус нè познава подобро отколку што ние се познаваме себеси. Како тоа нè познава подобро?

„Зашто, немаме првосвештеник кој не може да сочувствува со нашите слабости, туку Кој бил искушуван во сè како нас, освен гревот.“ (Евреите 4:15)

Исто како нас, тој бил искушуван секој ден од својот живот на многу начини на кои се искушувани и мажите и жените; а сепак ни е кажано дека во целиот свој живот тој бил без грев. Никогаш не попуштил, никогаш не морал да се покае или да зажали. Победата на Исус овде се гледа во првиот дел: тој самиот го победил гревот и не му бил подложен. Тој не му служел на гревот, туку му служел само на Бога и на ближните. Сега ова би било извонредно достигнување за секој човек - да го надмине гревот во себе. Ниту еден друг човек никогаш не го постигнал тоа, Мојсеевиот закон го осудувал секој човек кој го прекршил тоа на кој било начин и, како резултат на тоа, Законот не можел да спаси никого, туку само да ги научи за тоа како треба да биде подобро. Но, колку и да беше извонредна, оваа голема задача можеше да спаси само еден човек, Исус, човекот кој бил безгрешен.

Меѓутоа, Бог го подготвил својот син да исполни уште поголема задача. *„Платата за гревот е смрт“ (Римјаните 6:23)*: праведна награда на сите оние што не му се послушни на Бог е да им се отстрани здивот на животот. Во Божјата милост, Тој често им дозволува на мажите и жените да водат долг живот и да му прават многу добра услуга, но Тој, исто така, им дозволува на мажите и жените да водат долг живот, целосно игнорирајќи го Него и тргнувајќи по нивниот пат. Но, казната донесена за сите оние што згрешиле е дека тие ќе умрат.

Исус, првиот безгрешен човек, го скрши калапот. Смртната пресуда била донесена на сите луѓе затоа што згрешиле. Но, Исус бил човек кој не направил грев, па поради правдата на казната тој не треба да умре. Сепак, властите бил решени дека овој проповедник кој ги прикажал во толку лошо светло и ги поткопал нивниот авторитет и моќ над луѓето мора да умре.

„но пак барате да Ме убиете, зашто Моето слово нема место во вас. Јас го зборувам тоа што сум го видел кај Татко Ми. Исто и вие правите што сте чуле од вашиот татко.“ Му одговорија и рекоа: „Наш татко е Авраам.“ Исус им рече: „Ако бевте Авраамови чеда, ќе ги вршевате Авраамовите дела. А сега сакате да Ме убиете Мене, Човекот, Кој ви ја кажа вистината, што ја чув од Бога. Авраам не направи така.“ (Јован 8:37-40)

Така, Исус, безгрешен човек, беше осуден на смрт: со лагите на злобните луѓе. Бог имал само место во нивните животи за да можат да профитираат и да не Му служат Нему или на другите луѓе. Во своето совршенство и со оваа лажна смртна казна, Исус можел да ја исполни најголемата задача од сите: да ги земе на себе сите гревови на светот и, со својата доброволна смрт, да ѝ ја одземе моќта на смртта над сиромашните слаби грешници. Со своето совршенство и послушност тој ја победил смртта, не само за себе, туку и за сите оние кои ќе настојуваат да го следат неговиот пример.

„Ова ви го велам, браќа: телото и крвта не можат да го наследат Божјото Царство; ниту распадливото го наследува нераспадливото. Еве! Ви кажувам тајна: не ќе - умреме сите, но сите ќе

се измениме, во еден миг, во миг на окото, при гласот на последната труба: имено трубата ќе затруби и мртвите ќе воскреснат нераспадливи, а ние ќе се измениме, зашто треба ова распаѓливото да се облече во нераспадливо; и ова смртното да се облече во бесмртност. А кога, ова, распаѓливото ќе се облече во нераспадливост; и, ова, смртното ќе се облече во бесмртност, тогаш ќе се збидне напишаното слово: „Победата ја проголта смртта. Смрт, каде ти е победата? Смрт, каде ти е осилото?“ Осилото на смртта е гревот; а силата на гревот е законот. Но, фала Му на Бога, Кој ни даде победа преку нашиот Господ Исус Христос. Затоа, мои возљубени браќа, бидете цврсти, непоколебливи, секогаш пребогати во Господовото дело, знаејќи дека вашиот труд во Господа не е напразен.“ (1 Коринќаните 15:50-58)

Ова е победа на Исус. Победата над гревот и смртта што ја постигна за себе послушајќи ја волјата на својот Татко. Истата победа над гревот и смртта ни се принесува во Божјата милост – во Божјото Царство кога ќе се воспостави на земјата. Кога Исус се вознел на небото за да седне од десната страна на својот Татко пред речиси две илјади години, му било дадено ветување дека ќе се врати: „Овој Исус, Кој од вас се вознесе во небото, ќе дојде така, како што Го видовте да оди во небо.“ (Дела 1:11). Кога ќе се врати, ќе ги награди со вечен живот оние што му биле верни. Таа надеж, таа победа ни е достапна на секој од нас!

Еден човек, еден Бог, една победа, една надеж.

Фуснота: „Пред основањето на светот“

Воопшто нема индикации дека Исус постоел пред неговото раѓање, иако при првото читање може да има некои делови од Светото писмо што се чини дека упатуваат на тоа. Некои истакнати проповедници ја поттикнуваат оваа идеја. Земете ги, на пример, зборовите од Исусовата молитва: „а сега, Татко, прослави Ме Ти - во Себе Самиот - со славата што ја имав при Тебе, пред создавањето на светот... зашто Ме љубеше пред создавањето на светот“ (Јован 17:5, 24). Како можеше Бог да го љуби Својот Син и да му даде чест пред да биде светот - пред тој да постои како личност? Светото писмо јасно кажува дека Бог не е обврзан со времето како што сме ние. За него се вели дека е „од века до век“ (Псалм 41:13). За Бога, она што го нарекуваме минато, сегашност и иднина се подеднакво живи. Нашата свест е ограничена на сегашноста; ние имаме несовршени спомени од минатото и не знаеме ништо за иднината, освен она што е откриено во Светото писмо. Бог е претставен во Библијата како мудар архитект (Евреите 11:10) кој ја предвидел славата на Неговиот заокружен план за земјата уште од самиот почеток. Така, апостол Петар ни кажува дека Исус Христос бил „Кој беше предназначен, пред создавањето на светот, а се јави на крајот на времето заради вас“ (1 Петар 1:20). Апостол Јован го опишува Исус во Книгата на Откровението како „Јагнето заклано од создавањето на светот“ (Откровение 13:8). Тој всушност бил убиен пред околу две илјади години - а пред тоа имало илјадници години човечка историја! Овој стих го изразува Божјото предзнаење. Уште од самиот почеток Бог знаел каков ќе биде Неговиот Син. Долго пред да се роди, Бог предвидел дека Неговиот единствен Син ќе мора да биде „заклано Јагне“ како жртва за гревот. На ист начин, Тој ја предвидел конечната слава на Неговиот Син и сè што ќе се постигне преку него. Затоа Бог можел однапред да го прослави и да го сака Исус.